

Sygn. akt II Ka 444/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Anny Szpakowskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2018 r.

sprawy **M. S.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 10 maja 2018 r. sygn. akt II K 90/18

wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 444/18

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 29 grudnia 2017 roku w miejscowości S., gmina M., powiat (...), województwo (...) kierował w ruchu lądowym samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 1,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym nie zastosował się do decyzji Starosty M. z dnia 11 sierpnia 2011 roku nr (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii „A”, „B” i „T” prawa jazdy

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2018 roku, sygn. akt II K 90/18, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego **M. S.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178 a § 1 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk, i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat z wyłączeniem tych pojazdów mechanicznych do których prowadzenia nie jest wymagane prawo jazdy;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5.000 złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

IV. zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty oraz zwrotu wydatków postępowania, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego. Skarżący zarzucił obrazę przepisów prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 387 § 2 kpk polegającą na uwzględnieniu wniosku oskarżonego złożonego w trybie art. 387 § 1 kpk o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary i środka karnego, pomimo złożonego skutecznie sprzeciwu prokuratora. Oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W toku postępowania odwoławczego oskarżony przyłączył się do apelacji prokuratora i wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Twierdził, iż nie został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w S., lecz, przebywał w domu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesienie apelacji, wobec trafności podniesionego zarzutu, skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Należy bowiem przyznać rację apelującemu, który twierdził, iż wydane w niniejszej sprawie orzeczenie zapadło z naruszeniem przepisu prawa procesowego, tj. art. 387 § 2 kpk. Bezspornie, z przywołanego przepisu wyraźnie wynika, iż sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator. Wykładnia a contrario przywołanego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż w razie zgłoszenia przez prokuratora sprzeciwu, wydanie wyroku w oparciu o wniosek z art. 387 § 1 kpk jest niemożliwe jako sprzeczne z treścią ustawy prawnokarnej. W aktach sprawy (k. 33) znajduje się pismo prokuratora, który w sposób wyraźny oświadczył, że w razie złożenia przez oskarżonego wniosku o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 kpk, oskarżyciel publiczny sprzeciwia się uwzględnieniu takiego wniosku. Powyższe pismo zostało opatrzone datą 5 kwietnia 2018 r. M. S. złożył przedmiotowy wniosek na rozprawie 10 maja 2018 r. W tym samym dniu Sąd Rejonowy wydał zaskarżone orzeczenie. Co prawda, prokurator nie był obecny na przywołanym terminie rozprawy, jednakże okoliczność ta nie przekreśla skuteczności zgłoszonego sprzeciwu. Może on zostać bowiem złożony, w nawiązaniu do treści art. 116 kpk, na piśmie lub ustnie do protokołu i nie wymaga uzasadnienia (zob. J. Skorupka [red.], Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Wyd. 3. Warszawa 2018). Analiza treści art. 387 § 1 i § 2 kpk prowadzi do wniosku, iż ustawodawca nie określił prokuratorowi ram czasowych na zgłoszenie skutecznego sprzeciwu. Wspomniane przepisy formułują jedynie wymóg kierowany do oskarżonego, by przedmiotowy wniosek został złożony do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej. W tej sytuacji należy dopuścić możliwość wyrażenia przez prokuratora przedmiotowego sprzeciwu przed terminem rozprawy, na którym oskarżony złoży wniosek, o którym mowa w art. 387 § 1 kpk. Należy zauważyć, iż w realiach niniejszej sprawy oskarżony zachował się wobec organów ścigania nielojalnie. Pierwotnie bowiem, tj. na etapie postępowania przygotowawczego, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził zgodę na wydane wyroku bez przeprowadzenia rozprawy oraz wymierzenie mu kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 20 zł każda. Zgodził się również na orzeczenie względem niego obowiązku świadczenia pieniężnego w kwocie 5 tys. zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej jak również na orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 5 lat. Podczas posiedzenia sądowego w dniu 30 marca 2018 r. oskarżony zakwestionował jednak wysokość ustalonej z prokuratorem stawki kary grzywny. Co prawda, żaden przepis kodeksu postępowania karnego nie zakazuje składania przez oskarżonego wniosku z art. 387 § 1 kpk po tym, jak wycofał się on z zawartego poprzednio z

prokuratorem porozumienia, o którym mowa w art. 335 § 1 lub § 2 kpk. Powyższe nie przekreśla jednak uprawnień oskarżyciela publicznego do zablokowania skuteczności zgłoszonego przez oskarżonego wniosku z art. 387 § 1 kpk przez wniesienie sprzeciwu. Dlatego też, w realiach niniejszej sprawy, sprzeciw wyrażony w piśmie z dnia 5 kwietnia 2018 r. powinien uniemożliwić przychylenie się przez Sąd Rejonowy do przedmiotowego wniosku oskarżonego, o ile został on zgłoszony we właściwej formie. Postawa oskarżonego i protokół rozprawy, mimo jego sprostowania, nasuwają wątpliwości.

Stwierdzenia wymaga zatem, iż Sąd pierwszej instancji rozstrzygając niniejszą sprawę, pominął sprzeciw wyrażony przez oskarżyciela publicznego. Powyższe uchybienie jest na tyle poważne, że mogło mieć wpływ na treść orzeczenia i de facto miało, iż skutkuje koniecznością wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji Sąd Rejonowy powinien na nowo przeprowadzić przewód sądowy, w tym postępowanie dowodowe na zasadach ogólnych i wydać stosowne rozstrzygnięcie.

W związku z powyższym, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.